Tammi

Tsemppiä, kapteeni Ilona!

Ice Love

Henna Helmi

IceLove-sarjassa ilmestyneet:

Nellyn uudet kuviot

Tuplapulma, Maria!

Kilpasiskot Sanni ja Viivi

Saran suuri matka

Ilmaveivi vai saksihyppy, Jembo?

Tsemppiä, kapteeni Ilona!

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

Kannen kuvat: Reetta Niemensivu

Ulkoasu ja taitto: Veera Aalto

Teksti © Henna Helmi Heinonen, 2023

Kuvat © Reetta Niemensivu, 2023

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4949-0

FSC
www.fsc.org
MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

1. luku
jossa ehditään ihan hyvin

– Paljonko se kello nyt on? Ollaanko jo myöhässä?

Ilona kurkkaa puhelimen näytöltä kelloa. Pimeässä aamussa punaiset liikennevalot heijastuvat numeroiden lomasta.

– Yhdeksän vailla seitsemän, Ilona vastaa äidille.

Äiti sukii hiuksiaan hermostuneena, puhisee ja käynnistää auton.

– Jo niin paljon! Ettei vaan myöhästytä.

– Ei myöhästytä, Ilona vakuuttaa. – Me ollaan ajettu tätä samaa reittiä tuhat kertaa. Kotoa Uistintieltä menee jäähallille kuusi minuuttia.

Äiti huokaisee. Auton tuulilasi kastuu räntäpisaroista. Pyyhkimet huhkivat hommissa ja kirkastavat tummaa näkymää, kun auto seisahtuu risteykseen.

– Me ehditään ihan hyvin, Ilona toistaa iloisesti. – Pian näet.

Äiti huokaisee uudelleen. Kun valo vaihtuu vihreäksi, hän kaasuttaa kohti jäähallin pihaa.

Ei ole ihan tavallinen lauantaiaamu. IceLove-muodostelmaluistelujoukkue, johon Ilona kuuluu, on lähdössä viettämään tehoviikonloppua. Koko joukkueen on määrä matkustaa yhdessä bussilla läheiselle urheiluopistolle.

Yksi kokonainen päivä, sitten yksi yö, ja vielä puolikas päivä.

Monta treeniä ja hetkeä yhdessä tiiminä!

Äidin ajaessa Ilona ottaa esiin puhelimen ja kirjoittaa muulle joukkueelle viestin:

älkää sanoko äidille mut mä oon sitten ehkä vähän myöhässä

Viivi ryhmässä IceLove 🖤:

nii meki

mut ei kovin paljon

Vili puolestaan lähettää kuvan, jossa irvistää jo ison harmaan bussin edessä.

Ilona ryhmässä IceLove 🖤:

vili ok tajuun oot jo paikalla

Vili ryhmässä IceLove 🖤:

😉

Ilona ryhmässä IceLove 🖤:

oottakaa sitten jos ei ihan olla ajoissa

pliis

Aadis ryhmässä IceLove 🖤:

kyllä kapuja ootetaan

Ilona ryhmässä IceLove 🖤:

oon vain varakapu!

Maisa (kapu) ryhmässä IceLove 🖤:

ihan yhtä tärkeä ♡♡

Ilona näyttää kameralle peukkua, nappaa kuvan ja lähettää sen ryhmään.

Ilona ryhmässä IceLove 🖤:

sitä paitsi ihan kaikkia pitää odottaa

oli kapu tai ei!

Viimeisessä risteyksessä äiti vilkaisee kelloa.

– Kolme minuuttia. Mehän ehditään!

– Mähän sanoin!

– Pitäisi aina luottaa suhun, äiti huokaisee nyt jo vähän helpottuneena.

Sitten äiti alkaa varmistella:

– Onko sulla varmasti mukana harkkahousut ja -helma? Entä shampoo ja hoitoaine? Hammasharja? Yökkäri?

Ilona nyökkäilee. – On, on, on.

– Luistimet? Kun kävin eilen teroittamassa ne, niin otithan ne laukusta?

– Joo joo! Oon mä ennenkin ollut tehoviikonlopussa!

Tehoviikonlopussa luistimia todellakin tarvitaan!

Tehoviikonloppu tarkoittaa varsinaisesti sitä, että koko IceLove matkustaa bussilla tunnin päähän

urheiluopistolle, viettää siellä yhdessä viikonlopun – ja harjoittelee.

Ohjelmassa on kahden päivän aikana neljät jääharjoitukset sekä kolmet oheistreenit.

Tehoharjoitusten tarkoituksena on saada joukkue huippukuntoon lähestyviä kilpailuja varten mutta samalla myös pitää hauskaa. Muodostelmaluistelussa nimittäin kaikkein tärkeintä on hauskuus ja yhdessäolo.

Ja sitä on viikonloppuna tiedossa tosi paljon!

Jäähallin parkkipaikan kelmeissä valoissa iso harmaa bussi todellakin vielä odottaa saapujia. Bussin luona liikkuu luistelijoita laukkuineen, vanhemmat nostelevat tavaroita. Bussin ikkunasta erottuu monia joukkuekavereita.

Muutamat mattimyöhäisten autot matelevat hitaasti, ettei kukaan joutuisi tielle. Viimein Viivin ja Sanninkin auto kaartaa jo parkkipaikalle.

– Minuuttia vailla, Ilona toteaa äidin pysäyttäessä. – Leppälän tehotiimi onnistui taas!

Ilona poimii laukkunsa auton takapenkiltä ja vie sen yrmylle kuljettajalle, joka värjöttelee kylmässä säässä.

– Kohta päästään lähtemään ja säkin pääset sisään, Ilona lupaa kuljettajalle.

Vähän hymähtäen kuljettaja työntää laukun bussin alaosaan.

Äiti kysyy lupaa halata ja Ilona antaa. Räntäpisaroita osuu hiuksiin ja valuu norona otsalle.

– Ihanaa teholeiriä teille, äiti toivottaa.

– Teholeirit on ihan parhaita!

Äiti tietää kyllä. Hänkin harrastaa muodostelma-luistelua, aikuisten joukkueessa.

– Onhan herkutkin mukana? äiti varmistaa.

– On ne, Ilona sanoo.

– Muistat sitten ruokkia Unin. Heinää on häkin alla hyllyssä.

– Joo joo, äiti hymyilee ja lisää: – Oon mä ennenkin ollut kotona ilman kapteeni Ilonaa!

Ilona huomaa vähän punastuvansa. Joskus äiti väittää, että Ilonalla on taipumusta ylihuolehtimiseen. Äiti kuulemma on onnistunut elämään aivan hyvin 27 vuotta ilman Ilonaakin, ennen tämän syntymää.

Mutta minkäs sille voi, kun huolehtiminen on verissä!

Joskus roolit vähän kääntyvät, eikä kumpikaan ole ihan varma, kumpi on äiti. Sellaista sattuu, kun ollaan niin tiivis tiimi: Ilona, äiti ja isosisko Taika.

– Mitä sä muuten meinaat tehdä viikonloppuna? Ilona kysyy äidiltä.

– Ajattelin vähän lukea kirjaa ja lenkkeillä, äiti arvioi ja osoittaa sitten taivaalle. – Tosin keli ei oikein suosi lenkkiä.

– Tee jotain muuta kivaa, Ilona keksii. – Leivo. Tai katsokaa Taikan kanssa leffaa. Tai hei, mene jonkun sun oman kaverin kanssa elokuviin!

Ajatus näyttää ilahduttavan äitiä. – Miksei!

– Ideapankki toimii, Ilona sanoo ja osoittaa itseään tyytyväisenä. Äidin yksinäinen viikonloppu pelastettu!

– No, ehkä mulla onkin jotain suunnitelmia jo…

Samassa yrmy kuljettaja lyö alatilan luukun kiinni ja keskeyttää äidin. Se on lähdön merkki!

Äiti palaa autolle, Ilona vilkuttaa vielä nopeasti tämän perään ja kipuaa sitten sisään hyrisevään bussiin.

– Ehdit, Vili kiljaisee Ilonalle bussin etupenkeiltä.

– Aina!

Ilona harppoo pitkin keskikäytävää ja moikkaa vuorotellen joukkuekavereita, joista osa juttelee innokkaasti, osa taas kuuntelee musiikkia kuulokkeista.

Joku aamu-uninen on vielä nipistänyt silmänsäkin umpeen ja yrittää nukkua.

Kun bussi kurvaa matkaan tasan kello seitsemän lauantaiaamuna, räntäsateessa kastuneet posket tuntuvat jo lämpimiltä.

Tehoviikonloppu alkakoon!

2. luku
jossa yläsänky on tärkeä

Urheiluopistolla jaetaan huoneet. Jokaiseen menee nukkumaan neljä luistelijaa, sillä kussakin huoneessa on neljä vuodetta.

Ilonan kämppäkavereiksi tulevat Aada, Viivi ja Peppi.

– Olisin halunnut olla sun kanssa, harmittelee Fatima, joka on ehkä Ilonan paras ystävä joukkueessa.

Ilona ei harmittele. Kapteenien vaan kuuluu olla joukkueen nuorimpien kanssa, ja kaikki tietävät sen. Jollekin voisi tulla yöllä vaikka koti-ikävä, joten on tärkeää, että mukana on tuttu tyyppi, johon voi turvata.

Ilona kerää omat huonekaverit ympärilleen ja kehottaa:

– Mennään!

Koko IceLove majoittuu pitkällä käytävällä vierekkäisissä huoneissa. Ilonan saamassa avaimessa on numero 161.

Heti huoneen ovensuussa Viivi rymistelee muiden ohi niin, että laukut lentävät.

– Mulle yläsänky!

– Mäkin haluan yläsängyn, Peppi kimittää. – Ei saa kiilata!

Mutta silloin Viivi on jo loikannut yläsängylle ja roikkuu sieltä kuin lepakko.

– Mä olin nopein, Viivi huutaa.

– Ei nopeus voi ratkaista, Peppi väittää. – Miksei täällä ole kahta yläsänkyä?

Ilona laskee oman laukkunsa pöydän vierelle ja katselee ympärilleen. Yksi kerrossänky, lisäksi levitettävä sohva.

Ilona katsoo Aadaa.

– Mä voin ainakin nukkua missä vaan.

Aada nyökkää. – Samoin!

Peppi sen sijaan puristaa käsiään tiiviimmin puuskaan ja vaatii Ilonaa ratkaisemaan pulman.

– Yksi yläsänky ja kaksi haluaa sen. Sä oot kapu!

Ilona pudistaa päätään arasti.

– Mähän olen varakapu...

– Ainoa kapu tässä huoneessa, toteaa Aada väliin.

Se on kyllä totta. Jos joukkueessa olisi tällainen

tilanne, pyydettäisiin Maisaa päättämään, ja nyt Ilonan kuuluu tuurata Maisaa. Ilona katselee yläsängyllä kiipeilevää Viiviä ja kulmat kurtussa jurnuttavaa Peppiä. Nopeasti hän pohtii, mitä seuraa, jos Viivi ei saa tahtoaan läpi – entä jos Peppi ei saa. Olisiko reiluinta kuunnella molempia, vai ehkä arpoa paikka?

Vai onko nopeus kuitenkin valttia, kun urheilijoita sentään ollaan?

Ilona päättää yrittää neuvottelua.

– Onko sulla kotona kerrossänky? hän kysyy Viiviltä.

Viivi nyökyttää.

– Ja sulla on yläpeti?

Viivi nyökkää uudelleen.

– Entä sulla? Ilona tiedustelee puolestaan Pepiltä, joka pudistaa päätään.

– Mulla on oma huone, enkä mä ole koskaan ollut yläsängyssä, Peppi toteaa. – Viime kisamatkallakin mä olin liian hidas, ja sitten mä jouduin alasänkyyn.

Viivi kierähtää kyljelleen.

– Mutta mulla ei ole edes omaa huonetta ja Pepillä on, hän muistuttaa. – Eikö mun pitäisi lohdukkeeksi saada yläpaikka?

Ilonaa alkaa naurattaa. – Kuulostaako se susta oikeasti reilulta?

Hetken ajan Viiviä selvästi kiukuttaa, silmissä leimahtaa ja hän puree huulta. Mutta hieman nyrpeänä hän kuitenkin hyppää sängyltä alas ja istahtaa alavuoteelle.

– Tiedoksi vaan, että mä aion sitten työntää täältä alhaalta mun varpaita sun patjaan, hän ilmoittaa Pepille.

– Ei haittaa! Peppi väittää ja kipuaa silmät loistaen portaita yläsänkyyn.

Aada kumartuu Ilonan puoleen ja virnistäen kuiskaa: – Kyllä se illalla sitä haittaa.

– Ei ajatella sitä nyt, Ilona nauraa hiljaa ja osoittaa vuodesohvaa. – Sopiiko, jos mä nukun seinän puolella?

Aadalle sopii. Tytöt avaavat vuodesohvan ja saavat myös peitot ja tyynyt jaettua riitelemättä, eikä suihkuvuoroistakaan tule kinaa.

– Se menee ensin, jolla on pisimmät hiukset, Ilona määrää. – Niissä kestää kauimmin kuivua.

Kaikki ovat siihen tyytyväisiä. Se on reilu jakoperuste.

Aada peukuttaa Ilonaa. – Sä oot hyvä kapu!

Ilona hymyilee ja heittäytyy levitetylle vuodesohvalle pitkälleen.

– Niin mä oon ennenkin kuullut, kotonakin!

– Hyvä, kun äänestettiin sut varakapuksi, Aada toteaa.

Aadan kehaisu lämmittää vähän eri lailla kuin äidin kehut. Joukkuekavereita ei kukaan velvoita tsemppaamaan, joten heitä on helpompi uskoa.

Aadakin oikaisee vuoteeksi muuttuneeseen sohvaan ja katselee Ilonaa pyörein silmin.

– Millaista kapuna on olla?

– Ihan kivaa, Ilona vastaa.

– Onko se sellaista kuin ajattelit?

Ilona miettii. – Ehkä. Mä ajattelin, että siinä on vastuuta, ja niin on.

– Mä muuten ainakin äänestin sua kapuksi, Aada sanoo.

Ilonan posket pyöristyvät hymyyn. Kehut tuntuvat kivalta ihan sydämen pohjassakin.

Hetkeksi Ilona alkaa muistella sitä joukkueiltaa, jossa kapteenisto heti kauden alussa valittiin. Miten se menikään?

Ensin sai viittaamalla kertoa, että haluaisi olla kapteeni tai varakapteeni. Ilonaa jännitti viitata. Sydän hakkasi ja otsaa kuumotti, mutta hyvin se lopulta sujui.

Ehdolla kapteenistoon olivat myös Maisa, Vilma, Zine ja Leanna. Jokainen sai perustella, miksi olisi hyvä kapteeni. Leanna kertoi haluavansa menestystä, Zine hyvää menoa. Vilma ei oikein tiennyt mitä haluaisi, mutta halusi vaan olla mukana, ja Maisa

tahtoi, että kaikilla olisi hyvä mieli sekä lisäksi aamuverryttelypakon pois lauantaiaamun varhaisharjoituksista.

Ilona puolestaan sanoi, että haluaisi kapteenina olla tasapuolinen, kannustaa kaikkia ja että hän toivoisi kaikkien kapteeniehdokkaiden saavan ääniä.

Sitten ehdokkaista äänestettiin. Kapteeneja valittiin kolme: yksi kapu ja kaksi varakapua.

Jokainen sai äänestää kolmea ehdokasta, vaikka itseään.

Ilona äänesti itseään, Maisaa sekä kolmantena Vilmaa – koska häntä vähän pelotti, että Vilma ei muuten saisi yhtään ääntä.

Äänestyksen tulos oli selvä: Maisa voitti. Hän sai melkein kaikilta kannatusta.

Vain yksi ei äänestänyt Maisaa, ja se yksi oli todennäköisesti lempeä ja reilu Maisa itse.

Toiseksi eniten ääniä saikin sitten Ilona. Vieläkin hän muistaa sen kihelmöivän tunteen, joka purkautui rinnasta ja kummallisesti sumensi kaikki aistit, niin ettei hän edes kuullut toisen varakapteenin nimeä.

Hän oli saavuttanut sen, mitä halusikin! Kapteenistoon!

Ja nyt siis ollaan tässä.

Ilona on saanut kapteenina auttaa toisia ja lohduttaa, jos jollain on ollut hätä. Kilpaohjelmassa on tullut hieman lisää vastuuta. Joukkueilloissa Ilonaa kuunnellaan paremmin kuin ennen.

Ja ihan jokainen muistaa hänen nimensä!

– Mä haluan korjata mun vastausta, kun kysyit millaista on kapuna, Ilona sanoo Aadalle. – Varakapuna on ollut just sellaista kuin ajattelin, ja tosi kivaa!

Aada hymyilee ja painaa päänsä tyynyyn.

– Sä oletkin ihan kapteenimateriaalia! Mutta musta ei varmaan olisi kapteeniksi.

– Ai? Miksi?

– Mä en yhtään osaa rakentaa rauhaa ihmisten välille, Aada sanoo ja näyttää pohtivan hetken. – Äiti ja isä sanoo, että se johtuu siitä, kun olen ainoa lapsi enkä koskaan joudu riitelemään.

– Ei meilläkään kyllä koskaan riidellä, Ilona toteaa. – Me selvitetään aina kaikki keskustelemalla.

– Ja meillä kaikki selvitetään sillä, että mä saan mitä haluan, Aada hekottaa.

– Ai kaikki?

– Todellakin! Aada nyökkäilee. – Kumpikaan ei jaksa riidellä, niin että kumman tahansa luona olen, mä aina voitan riidat.

Ilonaa alkaa naurattaa.

– Eli me molemmat tarvittaisiin vähän treeniä riitelystä?

– Ehkä!

Miten Ilonan käy, kun mullistuksia on sekä jäällä että kotona?

Kuudennen IceLove-kirjan päähenkilönä on varakapteeni Ilona, muodostelma-luistelujoukkueen kantava voima. Joukkue lähtee teholeirille viimeistelemään uutta kilpailuohjelmaa, ja leiriviikonlopun aikana Ilona ystävystyy paremmin Aadan kanssa. Tuntuu, että Aadasta voisi jopa tulla hänen bestiksensä.

Kun Ilona ja Aada kotiutuvat, on heidän äideillään kerrottavanaan suuri uutinen. Tilanne kriisiytyy lopullisesti, kun IceLovelle tulee uudet kilpailut ja Ilona saa yllättävän ison tehtävän. Mutta kaikki menee varmasti hyvin, kovalla tsempillä!

Lasten LukuVarkaus -palkinnon saanut sarja kertoo valloittavasti muodostelmaluistelujoukkue IceLovesta. Kertojana on aina eri henkilö, joten sarjan lukemisen voi aloittaa mistä tahansa osasta. Vauhdikkaasta kuvituksesta vastaa Reetta Niemensivu.

L84.2 • ISBN 978-952-04-4949-0
Kannen kuvat: Reetta Niemensivu
www.tammi.fi

9 789520 449490